

"יוסף גטניו" / הארץ / 10.6.66 / תע' יחיד / גלריה "דוגית" / תל-אביב

ציורו של יוסף גטניו, שכבר בתערוכתו הראשונה לפני כמה שנים הופיע כצייר בשל למדי, לא עבר תמורות ניכרות. צבעיו נתעדנו ויכולתו כקולוריסט מופגנת יותר, אך הגישה הבסיסית עליה בנוי ונשען ציורו נותרה עקרונית כפי שהיתה: מבנה תשתית רישומי, שהוא אקספרסיוניסטי מובהק, המשמש בסיס למרקם צבעוני עשיר מאוד, מעוצב בשיטה אימפרסיוניסטית. בעייתיים במקצת הם היחסים בין שני רבדים שונים אלה בציורו של גטניו: רישום התשתית האקספרסיוניסטי יש בו מתח, דינאמיות, עיוות המושא לצורך ביטוי חריף יותר ותנועה כמעט בארוקית; הצבעוניות, לעומת זאת, משתברת לגווני-גוונים, לפי מיטב המסורת האימפרסיוניסטית (גטניו קרוב, מבחינת העושר הצבעוני, לבונאר) וסטאטית במהותה - ובכך מתעלמת לגמרי מהאספקט הדינאמי-הבעתי של רישום התשתית. לאמיתו של דבר, נראה שעדיף להתרשם מהמרקם הצבעוני המגוון והרותת מאשר לעקוב אחרי היחסים שבין מרקם זה ולמבנה הבסיסי האקספרסיוניסטי: אם מתייחסים לצבעוניות בלבד, מהווה ציורו של גטניו חג צבעוני לעין.